

Een
ander
evangelie
zag
het licht

De keuze van Jozef Deleu

toen Je me terugriep dacht ik Je
in woede aan te zullen treffen

maar Je ritselde zo zacht
dat ik mijn angst vergat

en over het balkonhek leunde,
alsof ik, met al

mijn eigen woede in Jou
kon bestaan. als de twee

flats kruislings aan
Je weerszijden

spreidde Je Je armen
en de wolken in het maanlicht

werden kussens voor mijn krakend
hoofd. wat ben Jij toch dat zich

uit eender welk gebroken
deel van Jou laat binden

in mijn blik? en wie
ben ik dat Jij in mij

ziet wat ik niet meer zie in Jou?

Afscheid

Vandaag heb ik het uitgemaakt
met mijn direct leidinggevende.
Ik vroeg hem om even te gaan zitten,
ademde in,
en trok de pin uit de handgranaat.
Ik zag eerst verbazing op zijn gezicht en toen,
tot mijn verrassing, authentieke pijn.
Ik zag splinters in zijn ogen.
Ik zag hoe hij in een maand tijd
zijn hele afdeling had verloren.

Ooit, na een afscheid in een kamer
die veranderde in een graf,
nam ik mij voor:
ik verbreek nooit meer een relatie.
En nu zag ik dat ik het toch had gedaan, alweer.

Ik zag hoe hij alleen achterbleef.
Alleen met het kopieerapparaat.
De pijn, de authentieke pijn
in de ogen van mijn direct leidinggevende.

Ik begreep ook dat leidinggeven
een ondergewaardeerde vorm van liefde is.

de jager

je tracht te ontkomen aan de jager die je zelf hebt
verwekt de jager die je opjaagt
met jouw woorden

je tracht te schuilen in holen die altijd te klein zijn
in bosjes die nooit kleuren
bij je vacht

je tracht te overreden als het dubbelloops je aankijkt
met de holle ogen die je
zelf hebt bedacht

je tracht je ogen te sluiten maar blijft kijken wacht
op het schot oerknal waarin de jager en jij ontstaan
onverstoord door woorden

Bezoek

Toen hij op bezoek kwam stond ik roerloos in een kerk.
Een laatste halleluja stierf bedremmeld weg.

Hij hinkte naar het altaar maar het was of hij steeds even
van de aarde werd geheven. Zijn ogen van lazuursteen

zagen eenmaal naar mij om. Er werden ongehoorde
woorden op zijn tong geboren toen hij op de kansel klom.

Ik ging om zijn wonder mijn leven pauzeren, gesprekken
verzinnen, relaties verleren, terwijl ik hem indachtig

woorden woog tot een gedicht. Een ander evangelie
zag het licht. Het stof stoof van mijn dagen en gemis

bleek te vertalen. Ik klampte me aan woorden vast
en schafte het hiernamaals af, heden en verleden voortaan

kneedbaar in mijn handen. En liep op lucht. En tolde dol.
En viel naar alle kanten om.